

ζωη στην ανοιξη των κοχυλιων.  
 Ν ακουσω πια το χτυπο του καθρυλου  
 στα γονατα μου η αμμος να χτυπα.

Γραψε τ ονομα σου στο σωμα μου βροχη. Πεφτω στο λα-  
 σπωμενο χωμα και τα φυλλα των δεντρων με θαβουν κιτρινο-  
 πρασινη. Το κορμι μου βρεγμενο κρατιεται απ τον ουρανο τοξο  
 τεντωμενο. Τα χειλη μου σταγονες βροχης σταγονιζουν πανω  
 σου. Ειμαι τυλιγμενη με κισσο, πεντακαθαρο, ασπρο δερμα,  
 δελφινατη κινηση, τα μαλλια μου ρυακια αυλακωνουν το προ-  
 σωπο μου. Παραμερισε τα να με δεις. Εγω ειμαι, το εμβρυο  
 της βροχης. Σμιλεψε με, νερο, να παρω τη μορφη Νηριιδας.  
 Τα ματια μου να γινουν κορμι, τα παντα κορμι που τρεχεις πα-  
 νω του, νερο, να λαμπω χρυση κατω απ τον ηλιο και μεσα στην  
 πηγη σου.

Τουτη τη νυχτα το φως μου δεν θα ναι δυνατο. Δε θα γε-  
 μισω τα βουρλα ηλιο. Τα δακρυα μου δεν θα ηχησουν κρυσταλ-  
 λινα. Τα χειλη μου σταχτη θα σκορπισουν μακρια στο δασος,  
 αναμεσα στα ποδια του ξανθου Θεου. Το χιονι και η ομιχλη  
 θα με σβησουν. Εγω θα μεινω αγαλματινο ελαφι διπλα στην  
 οχθη του κιτρινου ποταμου, περιμενοντας ενα αγορακι να με  
 ζωντανεψει για να μπορεσω ν αγγιζω τον Απολλωνα. Οταν τα  
 μαγουλα μου βαφτουν κοκκινα, τα στηθη μου πεταρισουν λευκα  
 κατω απ το νερο τοτε τα χειλη μου θα δωσουν το αιμα τους πα-  
 νω στο χρυσο αντρικιο στηθος. Θα συρθω πανω απ τα βουνα  
 για να φτασω στο γαλαζιο ποταμο. Υστερα θα μπηχτω στη  
 θαλασσα για να ξαναφωτισω τον κοσμο κιτρινο.

## ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΣΙΠΟΣ

### Η Λ Ε Ξ Η

Η λεξη κυλησε σα μια μικρη σταγονα  
 καλοκαιριατικης βροχης στα δαχτυλα της πετρας  
 βρηκε τη φλεβα μια στιγμη  
 κι ανθισε το τραγουδι  
 Μετα η σιωπη στεφανωσε μ αγκαθια το κεφαλι.

Του φεγγαριου που κραταγα μ ευλαβεια στα χερια.  
Κι οπως τρεχουμενη χαρα περνα κι αφηνει λυπη  
Η λεξη κυλησε ξανα σα μια μικρη σταγονα.  
Φθινοπωριατικης βροχης στην αμμο της σιωπης.

## Σ Κ Ο Π Ο Σ

Αργα πισω απ το συρματοπλεγμα βυθιζεται  
Ο λαβωμενος ηλιος  
Τριγυρω χιονισμενα τα βουνα  
Ναχα μια σφαιρα να σκοτωσω  
Τουτη την αγρια ερημια  
Ναχα τα χερια σου να με ζεστανουν  
Αποψε πουγινεν η μοναξια πικρο μαχαιρι  
Κι ο παγωμενος ανεμος φυσαι  
Μες απ τις τρυπες της καρδιας μου.

## Τ Ο Ν Ο Μ Α Σ Ο Υ

Ενα ρυακι ξαστερο νερο  
που τρεχει στην πεδιαδα  
της φωτεινης μου μοναξιας  
ενα μικρο αηδони  
Μες στην απεραντη σιωπη  
του σκοτεινου μου δασους  
Ενα караβι μονο στ ανοιχτα  
που ταξιιδευει.  
Μ αστερια κι αμμο φορτωμενο  
Ενας αίτος που ανοιγει τα φτερα του  
και χανεται μες στο βαθυ γαλαζιο  
Ενα τριανταφυλλο π ανοιγει την αυγη  
Μες στην αυλη μου  
Το φως που μπαινει απ το παραθυρι  
Το σωμα σου γυμνο στην αγκαλια μου  
Το ριγος της καρδιας κι ο ηλιος  
Ο ηλιος της αγαπης που με καiei.